Pregaria.cat

Entrada

Quan pregar sembla que no serveix de res

Potser fa temps que has deixat la pregària com una relació habitual i, fins i tot, diària. No sempre ha estat així a la teva vida. Temps enrera pregaves cada dia. Feies l'impossible per a trobar una estona, al matí, al vespre, havent dinat... a l'hora que fos. Era una necessitat, un descans, a cops unes emocions, i altres vegades aquell entrar en la Paraula de Déu que il·luminava tantes coses de la vida.

Què ha passat?.

Possiblement poden haver passat moltes coses. Canvi d'horaris, noves responsabilitats, refredament espiritual, fets que t'han impactat negativament... què sé jo!!.

També pot haver passat que per aquestes raons o altres de semblants hagis arribat més o menys a aquesta conclusió: "pregar arriba un moment que sembla que ja no serveix, només em distrec, se'm dispara la imaginació, i per molt que torno a intentar-ho resant, meditant, llegint ...etc. ... res de res. Potser no cal pregar, potser tot el que faig és ja pregària"

Parlem-ne un moment, si vols.

Hi ha una certa tradició espiritual que explica que la pregària amb el temps es va simplificant. Hem anat passant de la revisió de consciència, a la petició, a la meditació... després la meditació contemplativa... i potser a un cert silenci, mig ple i mig buit que ens desconcerta. Som occidentals i no ens agrada perdre el temps (encara que de fet en perdem en moltes coses força inútils !).

No és que la revisió, la petició, el diàleg sobre la vida, la meditació i la contemplació evangèlica esdevinguin etapes que cal superar. De cap manera. Son formes i estils aptes i adequats per a molts moments de la vida, als que possiblement caldrà tornar-hi una i altra vegada.

Però el que pot passar és que el Senyor et vol ajudar a donar un pas cap a dintre, vers la profunditat del teu cor, on el treball mental i els sentiments afectius deixin pas al silenci de la presència i d'alguna manera aquest silenci afavoreixi les mocions internes que Ell vol infondre. Aleshores és quan podem tenir la temptació de perdre el temps perquè no treballem i reflexionem com abans i sentim afectivament menys que abans. "Estic perdent el temps. Cal que m'examini a fons si hi ha quelcom que impedeix la pregària, i així entengui perquè Déu em té una mica abandonat".

Ja deia Santa Teresa que molts en arribar a aquest punt tornen enrera. Intenten meditar més fort, escriure, no paren de xerrar interiorment i es retreuen què sé jo de culpabilitats. Ella en canvi aconsella paciència, abandonament, deixar fer, cercar un bon guia sobre l'experiència del silenci, i sobre tot que les nostres obres siguin realment obres d'amor.

No està mal. S'entén que Santa Teresa sigui doctora de l'Església. Crec que val la pena que ho consideris. Potser ets a la porta d'un amor més gran i de tant mirar a les anteriors vivències... ja no saps on és la clau per entrar-hi.

Jesús Renau sj